

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Instrvctio R. P. Bartholomæi Riccii Societatis Iesv
Theologi De Modo Recte Meditandi De Rebus Divinis**

Ricci, Bartolomeo

Mogvntiæ, 1605

5 De Meditationis excellentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59608)

tas res pias & salutare in meditatione nostra perpendisse, aut sancta aliqua desideria & proposita concepisse, sed præterea necesse est, ut manibus ea teneamus, id est, in executionem & opus deducamus.

De meditationis Excellentia.

C A P. V.

DE CREVI hoc loco tantum huius modi Orandi excellentiam patefacere & naturæ eius nobilitatem; tum duos præstantiores eius effectus exponere, quos in meditatoribus solet producere. Ac de naturæ quidem præstantia disseram hoc capite: de effectibus proxime sequenti.

DICI solet Meditationem esse quandam quasi beatitudinem, licet imperfectam, ac proinde & illud dicitur, ea quodammodo in hac vita homines effici beatos, quod apertius declarabo, ubi duo posuerim fundamenta.

PRIMUM est, tam intellectum, quando rem aliquam perpendit, quam voluntatem dum eandem amat arctissimo inter se vinculo coniungi, licet dissimiliter. Nā quādo intellectus rem quampiam considerat, ei se coniungit, velut attrahendo eam ad se per

B § medium

medium imaginis vel speciei (vt ita loquamur, haud secus, quam dicitur coniungi speculo is, qui illud inspicit, nam imaginem suam ei imprimit. Sicut ergo speculum certo quodam modo loquendi, est is, qui illud inspicit, eo quod imaginem eius reddat: sic intellectus quadatenus fit res intellecta, quia speciem eius cōtinet. Vnde Aristoteles libro de anima tertio ait. *intellectus est aptus omnia fieri.* Contra, voluntas, quando rem aliquam amat, coniungit se illi, transeundo ad illam. proprietas siquidem amoris est, amantem cum re amata coniungere: quod diuina Scriptura libro primo Regum metaphora glutinis explicauit. *CONGLVTINATA EST, inquit, anima leuatha anima Dauid.*

1. Reg 18

ALTERVM fundamentum est, perfectam & totalem beatitudinem, vt qua fruuntur Sancti in caelo, consistere in dictis duabus vnionibus, vel coniunctionibus cum DEO. De intellectu id affirmat ipse DEI filius apud B. Ioannem, dicens. *Hae est vita aeterna, et cognoscant te Deum verum, et quem misisti filium tuum.* vbi nota vocentur **COGNOSCAN T**, nam cognoscere, est actio intellectus propria. Voluntatis autem actionem innuit Dauid propheta, cum dixit.

Psal. 16.

Satis

Satiabor, cum apparuerit gloria tua. Satiandi enim vis ad eandem facultatem, pertinet, ad quam *desiderandi*. Desiderare autem est proprium voluntatis.

Nunc superest, ut ostendamus, quo sensu verum sit, Sanctum Meditandi munus, esse quandam participatam Beatitudinem. Dicimus ergo meditationem, ut dictum est, complecti utramque actionem, intellectus & voluntatis, quarum beneficio homo cum re cogitata & amata se unit. Et quia materia ordinaria Meditationis est, vel *DEVS*, vel res diuinæ, consequens est, tam intellectum, quam voluntatem Meditantis coniungi Deo, & certo modo effici diuinam, atque hominem paruum quendam *DEVM*, sicut accidit ferro, quod ubi perfecte fuerit inflammatum totum videtur conuersum in ignem. Perspicue ergo liquet sacram meditationem esse quandam quasi beatitudinis particulam, qua hominē, quo tempore meditatur, faciat quodantenus felicem & beatum.

HANC geminam unionem indicauit S. Ioannes his verbis mysterio plenis. *DEVS* 1. Ioh. 4.
charitas est, & qui manet in charitate, in DEO manet, & DEVS in eo. mediante n. amore voluntatis anima commoratur in Deo, & media-

mediante notitia intellectus Deus commemoratur in illa. Ac ne forte per incuriam parui facias dictas vniones, existimans non esse coniunctionem admodum astrictam & intimam, scias illam intellectus vnionem tantam esse, vt nonnulli in abominandum illum errorem lapsi sint, vt arbitrentur DEVM nullam habere curam vel prouidentiam rerum in hoc sublunari mundo conditarum, *Vilesceret enim, aiunt, diuinus intellectus*, sed grauiter hallucinati sunt. Si enim diuina Maiestas Soli impertiuit eam vim, vt etiam si radiis suis loca foedissima illustraret, nihil tamen ab iis inquinaretur, cur sibi eam subtraxisset? Imo quo amplius omni genere perfectionis DEVS Solem antecedit, hoc perfectius eadem virtus, hoc est, vt nullo rerum creatarum, quas cognoscit & dirigit, vitio afficiatur, in Deo inuenitur.

Similiter voluntatis vnio tam arcta est, vt longe superet rerum conglutinarum connexionem. Hæc enim ita res duas coniungit, vt vnaquæque per se subsistat: at quoniam amor amantem quasi in re amatam transfert, videtur amans non amplius esse in se, sed tantum in re amata, atq; id prorsus est, qd B. DIONYSIVS Areopagita in libro de

Diony. 5.
4.

de diuinis nominib. scribit, *Amorem facere extasim*, hoc est, vt homo sit extra se.

Diximus adhæc Meditationem esse quasi beatitudinem imperfectam, & merito. Primo, quia non possumus continenter meditari. Secundo, quia illam multis externis cogitationibus, & distractionibus inquinamus. Tertio quia sæpenumero fatigatur corpus, & mens fastidio obruitur. Beatis autem in cœlo horum omnium contraria eueniunt, siquidem supremam illam Maiestatem nulla interueniente interpellatione, perfectissima attentione, fatigatione & tædio nullo, imo summo cum gaudio & voluptate in æternitatē omnem contemplantur.

De binis præstantibus Meditationis effectibus.

C. A. P. V I.

B DIONYSIUS asserit inter omnia bona opera, quæ ab homine præstari queunt, nullum esse præstantius, conuersione, vel sanctificatione animarum, imo adiungit hoc genere operis eum adiuuare quasi ipsum Deum auctorem effectoremq; primum omnis sanctitatis. Dico itaque utrumque Meditationis effectum esse ex hoc